

lišče in s tem odrediti smer. Načelna važnost gre pri tem slavljencu teh dni, Jos. Stritarju, ki je bil tudi na tem polju reformator ter je bistveno predrugačil nazore, ki so bili podedovani iz Slomškove dobe. „Zgodba bodi povsem sama v sebi resnična, resnična v estetičnem zmislu, to je taka, da bi se bila res lahko godila tako, kakor jo pripovedujem . . . Sosebno je paziti na otroke, da ne bodo same puhle abstrakcije, kakršnih ravno potrebuje pisatelj . . . Ne slepimo se, ne zahtevajmo od nam izročene mladine neke idealnosti, katera je bila nam tuja, da naj veseli njo, kar je bilo nam dolgočasno.“ Brinarjev članek končuje z besedami: „Da bi nam kmalu vstalo več takih mladinoľjubov, kakor je Stritar!“

Dr. Fr. Itešič.

Kritike in prevodi za poskušnjo. Spisal dr. Karel Glaser, vodja zasebnega gimn. zavoda. Samozaložba. Tisk K. Graffeja v Ogrskem Brodu. Knjižica obsega razpravo o Funtkovem prevodu „Kralja Leara“ in o Cankarjevem prevodu „Romea in Julije“ ter prinaša izdajateljev nemški prevod po ene Levstikove, Cimpermanove, Aškerčeve, Medvedove, Pagliaruzzijske, Sardenkove, Cankarjeve in Zupančičeve pesmi. Iz epiloga posnemljemo, v kateri smeri je gospod izdajatelj ta čas literarno delaven.

Kraški svet in kraške vode. Predaval nadinženir Ivan Sbrizaj v Cerknici dne 21. januarja 1906. Ponatis iz „Notranjca“. Ljubljana, 1906. Tiskarna J. Blasnika naslednikov. Zanimiva študija o vodnih razmerah na kraškem svetu, ki bo razpršila marsikatero krivo mnenje, ki je veljalo doslej o vzrokih obdobjno nastopajočih povodnji po Notranjskem in Dolenjskem, obvarovala nemara pa tudi mnogih stroškov one faktorje, ki so smatrali odvajanje kraških voda dozdej za povsem izvršljivo in primeroma lahko nalogo!

Glasbene Matice koncert dne 12. maja se je vrnil po svojem sporedu v milje prireditvev, katerim je namen, podajati mnogo in raznovrstnega, da ima vsak svoj užitek. Zborovi nastopi, pianistovska in goslarska proizvajanja, slovenska, nemška, češka in srbska literatura in k vsemu temu zagotovilo, da podaja spored le novosti, novosti vsaj v koncertnem sporedu Matičnem. Kot novosti so zanimale pred vsem nove skladbe slovenskih skladateljev onega, ki mu je kaj za razvoj domače glasbe. Najsmelejši je Emil Adamič s svojo „Ivanico“, moškim zborom, ki mu je hvaliti temperamentni polet, zmisel za krepak ritem in harmonične lepote. Le prisrčnosti je premalo, tako kakor je ni dosti v Hrabroslava Vogriča zboru „Lahko noč“, ki se mu je posrečil pač lepo doneči pričetek in barkarolasto zasrajeni zvršetek, ki pa je sicer le dobra, toda brez notranjega sklada izvršena skladba. Nežno čutnost je hvaliti pri Oskarja Deva „Zarji“, mešanem zboru, pevanem iz srca in prešinjnenem z mislimi hipnega srečnega razpoloženja. Dr. Gustava Ipavca moški zbor „Oblaček“ diči blagoglasje, polna toplega in v vplivnosti svojega harmoničnega krasa v nemajočega učinka sta pa Jos. Procházke mešana zbor „Ljubezen“ in „Izpremenjeno srce“.

Iz drugonarodnih skladb je omeniti pred vsem po St. St. Mokranjcu prirejeno srbsko-makedonsko „Kozar“, v kateri se družijo pač vse, kar more razvneti pevca do navdušenja ob proizvajanju; poskočni humor, šaljiva razposajenost se družita tu